

PATCO

'86

O P A R C O N U T R O C H U J I N A K

O Parconu '86 bude napsáno hodně. Pisatelé jistě nebudou šetřit chválou a superlativy. Vždyť jde o jubilejní pátý con, a to se jaksi nehodí kritizovat a znesvářit si pořadatele. Přesto si menší kritiku neodpustím, třeba jen proto, že kritizovat je tak jednoduché.

Velkým tabákem na Parconech je bezesporu video. Samozřejmě ne video jako takové, ale fantastické filmy na něm běžící, které není možno běžně shlédnout. Filmy různé úrovně, to však již musí posoudit divák sám dle individuálního vkusu. Já se chci dotknout problému organizace. Místa na videu jsou dvě i více hodin před začátkem beznadějně obsazena. Přesto se vlastní produkce bez zjevného důvodu neustále odkládá. Z poloviční části je místnost zaplněna studenty z kolejí, kteří si tak příjemně krátí studentský čas. Konečně někoho z organizátorů napadne spásná myšlenka, uvést do provozu ještě jedno video. Začne dlouhé handrkování a přemísťování televizí. Nakonec přece jen promítání začne ke spokojenosti všech přítomných. Nebylo by ku prospěchu věci, jak se shodlo více účastníků Parconu, pouštět filmů méně a třeba nonstop, aby každý mohl shlédnout ten svůj? Nutno podotknout, že tyto problémy se opakují rok co rok a nikdo z organizátorů si zatím nevzal ponaučení.

Další věcí, která snese kritickou zmínku, je burza a dražba knih. Burza se z nepochopitelných důvodů konala na kolejích VŠCHT, zatím co hlavní program běžel na fakultě v posluchárnách. Tam taky byly přidělovány jakési pořadová čísla. Velikost čísla opravňovala člověka dostavit se ne burzu pěkně po pořádku. O nic dříve, o nic později. Kdo číslo jakéhokoliv důvodu neměl, tak měl prostě smůlu.

Dražba byla každým rokem vyvrcholením všeho. Lotos taky! Ovšem v negativním smyslu slova. Nemám nic proti tomu, když si někdo vydraží hledanou knihu hodně vysoko. Avšak vyvolávací ceny se pohybovaly průměrně za brožurku 40-60 Kčs a vázanou knihu 70 - 100 Kčs. A to, myslím si, je už neúnosné. Jak k tomu přijde průměrný fanda, který se živí poctivou prací? Tady se vkrádá myšlenka, jestli si někdo z fandovství, druhých nedělá byznys. Nepřipustit tak vysoké vyvolávací ceny je přímo povinností organizátorů.

Na závěr snad ještě maličkost. Pořadatelé zajistili na jubilejní pátý con perníková srdce. Jak taky jinak v Pardubicích Ale!!!!!! Kritika tel padá na hlavu pardubických pekáren. Jak je možné, že podnik s tak letitou tradicí udělá výrobek s nápisem místo Parcon - PACRON?

Karel Kuchař

J E Š T Ě J E D N O U V I D E O

Obsah filmu a knihy:

2010:odyssey two (Vesmírná odyssea 2010) od A.C. Clarka

V r. 2010 opuštěná kosmická loď Discovery je stále ještě zaparkovaná v Lagrangeově bodě mezi Jupiterem a jeho měsícem Io. (Autor přesunul oproti Odyssei 2001 dějiště od Saturna k Jupiteru). Čtyři členové posádky jsou mrtvi a kapitán Bowman zmizel záhadným způsobem. Na zemi byla zachycena jeho slova: "Je to plné hvězd!" a při těchto slovech se Bowman vzdaloval s obrovským zrychlením, kterému odpovídalo čtvrt miliónu G. Na lodi zůstal poškozený superinteligentní počítač Hal, jehož duševní selhání způsobilo smrt členů posádky.

Dr.Floyd. odpovědný za tuto výpravu, má pocit viny. Byl zbaven své funkce a žije na ostrově v Pacifiku.

Chystá se mise Discovery II, loď však ještě není hotová. Zatím Discovery u Jupitera jeví anomálie na své dráze a je nebezpečí, že spadne na Io. Američané přijmou nabídku SSSR, aby vyslali své odborníky na ruské lodi ALEXEI LEONOV, která bude zkoumat Jupiterův systém a může se věnovat i Discovery.

Je utvořena mezinárodní rusko-americká posádka. Z američanů letí Dr.Floyd, Dr.Chandra, který je programátorem Hala, a Dr. Curnow, který má konstrukci Discovery. Druhou posádku tvoří kapitánka Tanya Orlova, kosmonauti Sasha, Max, Dimitri, Vasili a lékařky Katerina a Zenia.

Na palubě Američané a Rusi spolu velmi dobře vycházeli, spolupracovali, bavili se, mluvili spolu anglicky a nedošlo

mezi nimi k nepohodě ani v nejtěžších chvílích. Takto se stali příkladem k mírovému soužití národů.

Posádka doputovala v hibernaci do oblasti Jupitera. LEONOV se přiblížil k Discovery a dva kosmonauti se nalodili na její palubu. S potížemi se jim podařilo obnovit energetický chod lodi, stabilizovat, její polohu a rotaci, vyměnit vzduch, který páchnul od zkažených potravin a připojit ji k Leonovovi.

Dr. Chandra se věnoval nešťastnému Halovi. Když jej uvedl do provozu, zjistil, že jeho inteligence a osobnost jsou těžce poškozeny, nikoho a na nic si nepamatuje, má IQ kolem 50ti a Dr. Chandrovi říkal: "Dobrý den, jsem připraven k první lekci." Toto Dr. Chandru dojalo až k pláči. Z dalšího děje je však patrné, že u Hala proběhla úspěšná rehabilitace, tak, že byl opět schopen kontrolovat a řídit Discovery, tentokrát bez mimořádných událostí.

Potom posádka zkoumá Jupiterův systém. Zjišťuje zvláštnosti na měsíci Europě, kde se jeví záhadná forma života. Byl zkoumán monolit "velký bratr TMA II", který je toho času umístěn na Io. Nepodařilo se objasnit záhadnou existenci, jedná se o lesklý mnohakilometrový kvádr se stranami v poměru 1:4:9, starý mnoho miliónů let, černé barvy, na němž nezanechaly věky ani stopy. Na kvádr se kosmonauti pokoušeli přistát automatickou sondou, ale ani to se nepodařilo. Lidské životy nechtěli riskovat, aby to nedopadlo jako s Bowmanem.

Nyní se na scéně objevuje David Bowman, který se v Odyssee 2001 změnil ve hvězdné dítě "Star Child". Jako takový se zcela osvobodil od hmoty a existoval ve formě energie, létal vesmírem světelnou rychlostí, mohl poznat dokonale makrosvět i mikrosvět, velice se rozrostla jeho inteligence. Manipulace s hmotou byla pro něj těžší, musel se tomu učit. Jako dítě je hravý a učenlivý.

V této době se Bowman rozhodl podívat se domů do Sluneční soustavy. Poblíž Země zneškodnil atomovou nálož na oběžné dráze. V New Yorku pronikl do počítače a poslal občanům začínajícím na F malé částky peněz. Ha svou přítelkyni promluvil z obrazovky jejího televizoru a ukázal se na TV přijímači své matce. Vyjádřil se, že osobnost Davida Bowmana je jeho součástí".

Potom zkoumal Jupiterův systém, zjistil, že na měsíci Europa je život zvláštní formy, který zaznamenává vše, co se děje

na Zemi. Zkoumal monolit, u kterého zjistil, že zasahuje do vyšších dimenzí.

Dr. Floyd s ním mluvil na palubě Discovery prostřednictvím Hala. Hal oznámil, že má zprávu od Bowmana, že Leonov musí systém Jupitera opustit nutně do 15 ti dnů. Dr. Floyd si myslel, že Hal dělá špatné vtipy a nechtěl tomu věřit. Bowman se tedy zjevil v podobě "prachového fantomu" v prostoru a řekl to Floydovi séis (Ve filmu se Bowman zjevil jako živý, ale byl každou chvíli jinak starý, jakoby mu dělala správná podoba co do věku potíže). Bowman to Floydovi nijak nevysvětlil.

Dr. Floyd to oznámil kapitánce Táni. Nevěděli, co mají dělat, protože start z nynější dráhy byl možný až za 26 dnů a na změnu dráhy neměli palivo. Těžce vysvětlovali středisku na Zemi, že musí změnit plány. Nakonec se rozhodli letět krokolomným způsobem (za pomoci Discovery a dále urychlení pádem kolem Jupitera!

Při přeletu Jupitera ustrnuli, jaké změny na něm probíhají. Na povrchu se objevila černá skvrna, která se skládala z množství monolitů TMA, které se stále množily, až pokryly celý Jupiter jako kostky domina. Po odletu od Jupitera se divili ještě víc, když Jupiter vzplanul jako nové slunce. Bowman oznámil Zemi prostřednictvím Hala, že nyní lidé mohou používat k životu Jupiterův systém s výjimkou Evropy. Při zažehnutí Jupitera byla zničena Discovery, nikoliv však Hal, kterého Bowman převedl do formy energie a osvobodil jej od vězení hmoty.

Film je navíc vylepšen politickým střetnutím SSSR a USA, při kterém obě vlády nutily kosmonauty, ať se rozdělí obě národnosti a přeruší spolu styky. Kosmonauti však překonali krizi a zůstali spolu.

Novému slunci ve sluneční soustavě se neříkalo Jupiter, ale Lucifer - světloňoš, Mimo soustavu Jupitera ozařoval i Zemi, kde se jevil několikrát jasnější než měsíc. Díky jemu bylo často světlo i v noci, takže se ušetřila energie. Nebylo to však každému vhod, například zlodějům, astronomům a milencům.

Podle knihy a filmu zapsala
Jana Muroňová

V I D Ě N O P O P R V Ě

Ano, byl jsem na Parconu poprvé. Nemohu tedy srovnávat, jako mnozí pamětníci, zda byl ten letošní posunem vpřed, vzad či někam úplně jinam. Pro mne to byl skok vpřed, protože mě vtáhl hlouběji do celého sci-fi dění. Nemohlo být ani jinak, když jsem na vlastní oči viděl to zanícení lidí kolem, z nichž mnozí jistě nosí nálepku FAN. I když já je, bohužel, nerozeznal.

Nadšení davu mne strhlo, a tak jsem chtěl vidět a slyšet všechno. Ukázalo se, že bez možnosti fyzického rozdvojení je to věc zhora nemožná. Přesto jsem v dobré víře zběsile přebíhal z klubu A do klubu B a sledoval do roztrhání těla video, pak jel přes celé Pardubice do Svítkova a poté pozdě v noci do kina Svět. Ráno pak nepatrně vyspalý sledoval přednášky v posluchárně VŠCHT, běžel utratit nějaký ten peníz na burze a pak opět bojoval se spánkem na nočním videu. Snad jsem jednotlivé akce na vás vychrtil příliš rychle, ale stejně učinili pořadatelé se mnou.

Takže, když jsem odjížděl z Pardubic, byl jsem vyčerpaný, spokojený a bohatší o pár knížek. Zda je vyčerpání nutné, to přenechám na úvahu pořadatelům. Možná patří k věci. Možná by se dal program vyřešit jinak. Knížky, ty беру bez výhrady. Avšak spokojenost nebyla úplná. V celé nadšené atmosféře jsem si nemohl nevšimnout tichého vření, skrytého pod zdánlivě klidnou zemskou kůrou. Vztahy mezi některými "scifisty", jak jsem aspoň vyrozuměl z kusých poznámek, nejsou bůhvíjak fantastické /O vědeckosti ani nemluvě/. Chápu sci-fi jako velmi dobrou zábavu sbližující lidi, která jim umožňuje vyjádřit svůj názor na svět současný i budoucí. Nyní jsem měl ale pocit, že někteří nadšenci vzali věc příliš vážně. Do mysli se mi v souvislosti s tím vtírají výrazy z politického slovníku jako je kariéra či diktatura. Sci-fi však není politické kolbiště a nikdo si jistě nepřejeme, aby se zvrhlo v sérii mocenských zápasů, v nichž už pak nikdo neví oč jde. Celé naše sci-fi hnutí je, alespoň prozatím, přístupné všem bez jakéhokoliv kastovníctví. A měli bychom se tedy snažit, aby tomu tak bylo i nadále.

Vidíte, chtěl jsem napsat cosi jako veselé povídání o mém novictví na Parconu. A zatím se mi to zvrhlo v příliš vážné úvahy. A tak mám jedno, možná neskromné přání. Ať se všem, kteří vezmou kdy do ruky pero či psací stroj, vede obráceně. Kdykoliv začnou

psát vážně úvahy, necht' se jim zvrhnou na veselou povídku nebo fejeton.

Samostatnou kapitolou na Parconu bylo video, moderní to způsob záznamu odrazu i zvuku. Videofilmy se zde objevují už tradičně, dá-li se to tak nazvat a byly vlastně i mým prvním Parconovým pořadem. Jmenovitě to byl první z nekonečné série Planety opic. Nepatří sice mezi špičkové filmy, přesto ho řadím mezi to lepší, co bylo ve sci-fi žánru natočeno. Hlavně pro jeho "silný konec", který vynikne především při prvním shlédnutí. Možná by si myšlenka zasloužila lepší zpracování, ale i tak je to varovně zvednutý prst celému lidstvu. Bohužel, nic takového se už nedá říct o dílu druhém, který byl promítnut vzápětí. Veškerá idea prvního dílu se rozplynula a z filmu se stala jakási obměna kovbojky. Ostatně nechyběly ani honičky na koních a přestřelky. Také některé logické skoky mezi oběma díly a násilné dějové posuny uvnitř druhého dílu nepřispívají k plynulosti děje. A tak jsem si třetí pokračování, promítané dlouho do noci, odpustil, stejně jak později promítané závěrečné dva díly.

Druhému videopředstavení, kterého jsem se v Pardubicích zúčastnil, předcházel velmi tvrdý a nekompromisní boj o místa v klubu B. Nejprve běžel film "Lovci duchů", komedie o třech mladících, kteří založili společnost pro odchyt a zneškodňování duchů.

Nejvíce však mou pozornost upoutala slíbená Odyssea 2010. Byl jsem zvědavý, zda tento film nestihne osud násilnického pokračování Planety opic. Naštěstí se tak nestalo a já se dočkal odměny ve formě napínavého vesmírného příběhu.

I když video mělo sloužit hlavně k pobavení, neodpustil bych si několik vážnějších úvah. Při sledování jednotlivých filmů mě totiž napadlo, že vůbec nemuselo zůstat jen u zábavy. Proč třeba nezkusit videem doplňovat některé přednášky? Např. zfilmované knihy autorů, o nichž se hovoří. Možná, že se mi teď pořadatelé smějí, protože sami nejlíp vědí, jaké jsou s výběrem filmů problémy. Přesto si myslím, že to stojí za úvahu. Při současném rozmachu videa by se jistě osvědčilo pořádat v rámci dlouhé řady článků i jakýsi Videocon. I když je Parcon největším a nejvšestrannějším setkáním přátel sci-fi, přimlouval bych se za zachování jeho literárního charakteru.

P R O Č   S E   M I   L Í   B Í ?

Ona myšlenka mě napadla na letošním Parconu, ale ve víru stále nových dojmů a chvatných konzultací na chodbách zapadla, aby se vybavila až doma na kanapi: Proč bychom neměli v Labyrintu hodnotit jednotlivé povídky? Snad by mohla vzniknout i rubrika s výše uvedeným nebo jiným názvem.

Prostě kdokoliv z příspěvovatelů Labyrintu, když by narazil na povídku, která by ho obzvláště zaujala, napsal by k ní libovolně dlouhé hodnocení. Důležité, jak si myslím, je právě ono "proč", které by mělo vycházet ze subjektivních pocitů při četbě a ze soukromého meditování si o povídce jako celku při dočtení. Není přitom důležité, zda se jedná o povídku naši či překladovou, zda se krčila na okraji sobotní přílohy některých novin nebo byla přečtena v pravidelně sledovaném časopise či nedávno vyšlé antologii. Jelikož se bude pojednávat o osobitém "proč", nebude možná ani rozhodující, zda hodnocená povídka bude zcela nová, i když by bylo lepší, kdyby tomu tak bylo.

Neboť jestliže třeba v posuzování výsledků hokejového mistrovství se asi letos neshodneme, naštěstí tomu tak není a doufáme ani nikdy nebude, u povídek SF. Proto je takové výměna názorů mezi fany ..."užitečná" je určitě slabé slovo.

Při klidném čtení Kočasu již v domácím prostředí mě nejvíc zaujala Švachoučkova povídka "Zelí". Vzhledem k přetrvávajícím bouřlivým diskusím o Švachoučkově povídce "Trofej" v ostravském a nyní i opavském klubu mi možné nikdo neuvěří. (Švachoučkobijci zvláště), že ve výběru nebyl záměr. Vždyť mnozí mají ještě v živé paměti diskusi mezi nejméně 20 fany, které vypukla půl hodiny před koncem ostravské klubové schůzky, pokračovala cestou k tramvaji, v níž nabrala na intenzitě bez ohledu na prvotní údiv a následné zděšení spolucestujících. Jen neradi vystupovali jednotliví Švachoučkobijci" a "Švachoučkomilci" na svých domovských zastávkách, protože dobře viděli, že oslabují své křídlo. Diskuse pak dozněla - už bez "Švachoučkobijců" někde mezi Lhotou a Mokřými Lazcemi ve vlaku na Opavu. Opravdu v mém výběru není záměr násilně oživit tento spor, ale trvám na tom, že z povídek z letošního Kočasu to byla právě Švachoučkova povídka "Zelí", která se mě nejvíce líbila. A nyní proč. V povídce "Zelí" jsou vyváženy dva fakto-

ry, které vždy v povídkách SF hledám "nadhled" a vnitřní pnutí, Slovo "nadhled" si sám pro sebe označuji "popis objektivně laděných myšlenkových postupů hrdiny (vypravěče), který se více nebo méně staví nad situaci a její průběh. V povídce "Zelí" je to tedy starosta, který řeší postakatastrofické problémy svých spoluobčanů a jeho úvahy jsou prostoupeny pochopením pro jejich slabosti i pro slabost vlastní. Z tohoto nadhledu se čtenář postupně dovídá o jakou asi katastrofu šlo a hlavně jak se promítají její důsledky do běžného života.

To, čemu se říká "vnitřní pnutí" povídky, tak to je způsob rozvíjení příběhu a jeho vedení k pointě. U Švachoučka - v obou povídkách v antologii Železného i v této - má "vnitřní pnutí" vysoce objektivní charakter. Setkáváme se tam se sympatickými slabinami i drobnými zápory hrdinů a naopak s často kladnými vlastnostmi jejich protihráčů. Jsme tedy neustále nuceni pokládat klady i zápory jednajících postav na mističky vah a na rozdíl od obyčejného "napětí" (kosmická loď buď ztroskotá nebo šťastně proletí meteorickým rojem) proniká správně postavené vnitřní "pnutí" hluboko do psychiky zúčastněných a nabízí čtenáři daleko více variant při hledání závěru. Tím se ovšem pravděpodobnost, že se čtenář plně ztotožní s autorovým řešením podstatně zmenšuje a tady někde musíme hledat příčinu vzniku "milců" a "bijců".

Švachoučkova povídka "Zelí" má výborný nadhled a dobré "vnitřní pnutí". Pokud hodnotím tzv. "vnitřní pnutí" slovem "dobré", pak беру v úvahu, že není vždy v možnostech autora dosáhnout optimální gradace. Je to závislé na velikosti rozporu mezi kladnými a zápornými silami a dalších faktorech, které zvolené téma umožňuje. V povídce "Zelí" jsou důsledky katastrofy postižení všichni, švindlují tu více, tu méně, ale tamten nový zelinář je - a to především - v městečku cizí. Jak to s ním dopadne, na tom je založeno normální napětí. Ale povídka kromě toho paralelně rozvíjí i vnitřní pnutí, které se promítá v postojích starosty a jeho potencionálního nástupce. Tato linie v závěru také převažuje nad napětím původně čtenářem očekávaným, tj. ,zda přivandrovalce rozsekají na maděru, anebo zda mu vykoupí všechno zelí,

Přímo se zde nabízí srovnání s tolik diskutovanou Švachoučkovou povídkou "Trofej". Zde bylo volbou tématu dosaženo pr-

votně vyhraněnějšího rozporu "člověk - intelektualizovaný medvěd", který se však postupně stírá v rozhovorech u ohně, aby o to víc vystoupila druhá linie, tj. objektivní vyložení nutnosti jejich zápasu na život a na smrt. Jestliže v této rubrice mám už takřka povinnost vyjadřovat svůj subjektivní názor, pak tedy povídka "Trofej" si za svou originální stavbu zasloužila mloka a nikoliv pouze medaili bramborovou.

Přitom v této povídce vlastně není žádná záporná postava, pomíneme-li sice svou existencí důležitou, ale jinak do pozadí zastrčenou rozmazlenou slečnu, která zřejmě nedovede rozpoznat osobní kvality v řadách svých ctitelů. Ale kvůli obdobným nakonec někteří chodí na medvědy a jiní třeba zrovinka píší povídky SF.

Zajímavý názor na povídku "Zelí" jsem získal v rozhovoru s kolegyní Hanou Pěchulovou, které připadá, jakoby povídka byla vytržena z většího celku. Myslím si, že tomu tak není, že je to dílko samostatné a vyvážené, ale zároveň si myslím, že by tomu tak klidně a dobře mohlo být. Je zde dána svérázná postkatastrofická situace a z ní vyplývající pestrý kolorit malého pseudofeudálního městečka. Proč toho nevyužít víc, Stanislave Švachoučku?

V době, kdy každá pátá povídka se zabývá tím, zda ten či onen není robot, aby se nakonec ukázalo - což sečtělý čtenář tuší už napočátku - že i hlavní protagonista (vypravěč je robotem jak řemen, v době, kdy nápad, (vůbec si nemyslím původní, ale zpracováním alespoň osobitý) hluboce závidí šafránu jeho četnost, by možnost "zarámovat" povídku do širšího a především dobrého děje, neměla být opomenuta.

Ještě trestuhodnější se mi ovšem zdá autorovo opuštění "samostatně hospodařící rezervace s intelektualizovanými zvířaty". Vždyť je to zlatonosná žíla, která na rozdíl od Klondyku sice nemusí být tak bohatá, ale zato se nachází pod polem neoraným. Myslím si, že jestliže povídka "Zelí" má výborný nadhled a dobré vnitřní pnutí, má povídka "Trofej" výborné obojí.

Proč tedy tento nápad nerozvést do seriálu jednotlivých povídek? Vždyť intelektualizovaná zvířata mohou na sebe žalovat, provádět podfuky, mohou stávkovat a neukazovat se turistům, mohou třeba zabránit tomu, aby správci rezervace nebyli vyhození z práce a nahrazení roboty, chcete-li už mohou ...ale to

je opravu záležitost Stanislava Švachoučka. Já bych si takové povídky jednou moc rád přečetl a věřím, že by se opět mohli stát předmětem bouřlivé diskuse v tramvaji pádící noční Ostravou.

PS: Ještě poznámka. Oč prospěšnější jsou spory mezi "milci" a "bijci" některé povídky, kteří se ostatně mezi sebou promíchávají při hodnocení povídky dalsí, než spory, o nichž se dovídáme rovněž z Kočasu a ze zákulisí Parconu.

Dejme zelenou těm prvním !

Milan Šebestík

B U R Z A

Vedle dražby proběhla už tradičně i burza. Ve snaze pořadatelů o zlepšení, organizace doznala celá akce řadu změn. A zůstala předmětem polemiky, zda k dobrému. Největší výtky padaly na vrub počasí. Lilo jako z konve, vylo vlhko a pošmourno. Jak se i říká - ani psa bys nevyhnal. Ale scifistu ano!

V sobotu ráno se totiž při příchodu na VŠCHT vydávaly jakési vstupenky. Lístky s pořadovým číslem, které určovalo hodinu, kdy dotyčný smí na burzu. Proč? Aby se zamezilo návalu a nepřehledu. Ale. Vyžadovalo to všeho nechat (program v posluchárnách VŠCHT) a vydat se již zmíněným nepříjemným povětřím na druhý konec města, zpátky na koleje. Tím jsou podle mého vyčerpány záporny a začíná kladná stránka. V jedné místnosti byly rozloženy byly rozloženy lístky s názvem, jménem autora a samozřejmě i s cenou (pevně stanovená, smlouvání nepřípustné). Lístky byly řezeny abecedně a tedy dostaečně přehledně. Návaly opadly a člověk měl ideální možnost se porozhlédnout - doplnit určité tituly, přesvědčit se, že Den trifidů zůstal na dražbu nebo porovnat stav vlastní knihovničky a nabízeným.

S vybraným titulem (názvem na kusu papíru) se pak kupující

přesunul do protějšá místnosti, kde knihu vyhledali a zinkasovali požadovaný obnos.

A obrat 20 000 Kčs, potvrzuje, že správný scifista raději pořádně zmokne, než aby přišel o ty "své" knížky.

-les-

M E Z I O S T A N I C E   Z E M Ě

... Je téměř jisté, že obloha skrývá dostatek parcel, aby tam mohl mít každý z nás své soukromé nebe - anebo peklo.

Kolik z těchto myslitelných rájů je v současné době obydleno a jakými bytostmi, to se nemůžeme ani dohadovat... ale bariéra vzdáleností se hroutí.

Člověk jen zvolna sbírá odvahu pohlédnout této budoucnosti do očí, mnozí stále doufají, že snad ani nikdy nenastane. Ještě víc je však těch, kteří se ptají: "Proč tedy ještě k žádnému setkání nedošlo, když už i my sami jsme na prahu cest do kosmu?"

Opravdu, proč Nabízím Vám jednu z možných odpovědí na tuto velice rozumnou otázku. Mějte jen na paměti, že je to pouhý produkt fantazie.

Skutečnost bude, jako vždy, mnohem podivnější.

A.C.Clarke

Tato slova jsou uvedena na propagačním tetáčku rockového sci-fi příběhu s názvem Mezistanice Země. Námět a scénář napsala Zuzana Hanzlová, stejně jako hudbu a texty všech písní.

ZU, pokusná bytost z planety XAN letí v kosmické lodi k Zemi. Má zkoumat život lidí a zároveň se z textu písní dovídáme i o životě na planetě XAN. ZU rozmlouvá se svým Svědomím a Pochybností o svém poslání.

O tomto pořadu se zmiňuji stručně jen proto, že bude na podzim uveden v Opavě a členové opavského a ostravského klubu tedy budou mít možnost vidět ho na vlastní oči. Každopádně stojí za shlédnutí.

(Jaromír Král)

J A K Ě T O B Y L O L E T O S

Parcon se pro příznivce science fiction stal událostí, na kterou se ten, kdo už jednou zažil jeho atmosféru, těší celý rok. Teď už nás netrápí obavy, zda vůbec další Parcon bude, ale jaký bude. Loni se vyskytovalo nejvíce krotických připomínek k tomu, že paralelně probíhala celá řada pořadů. Zájemce opouštěl video, které začalo se značným zpožděním, aniž by viděl konec filmu jen proto, aby stihl začátek burzy. Zděšen zjistil, že termín se posunul a burza je již v plném proudu. Přednášky sice začínaly v termínech, ale zato v místnostech, které nebyly s to pojmout všechny posluchače.

Letos mě rozčaroval hned úvod. Video, snad proto, aby se neporušila tradice, začalo místo v 11 hodin, jak bylo uvedeno v programu, teprve po 12 hodině. Chybička se vloudí, ale domnívám se, že shánět kazety s Planetou opic pět minut před začátkem, neí opravdu příliš vhodné, zvláště, když podobné chyby byly kritizovány už loni. Pořadatelé jsou v tomto směru zřejmě nepoučitelní.

Video i tentokrát přitahovalo nejvíc zájemců. Počasí zřejmě také sehrálo svou roli v tom, že se málokomu chtělo odejít do deště a hledat někdo v okrajových částech Pardubic kulturní místnost, kde se měl konat hudební pořad Mezistanice Země. Pořad mě sice zaujal, ne však natolik, abych byla ochotna riskovat ledvinovou kolikou z prochlazení v nevytopeném sále. Nebyla jsem sama, kdo pro přímo otřesnou zimu opouštěl program ještě před koncem.

Pokud jde o kritické připomínky ještě k pátku, s tím už nemají pořadatelé asi nic společného, ale přesto se zmíním o večeři. Je mi jasné, že za cenu 8,90 Kčs nemůžu čekat aperitiv, předkrm atd. ale klobásky, očividně postaršího data, které si člověk nemá kde uvařit (pokud se nepředpokládá, že scifista nepoužívá tak prozaických pomůcek jako je hrnec a ohřev provede scifistickým způsobem), skutečně nejsou tím nejvhodnějším, co se do žaludku roztřeseného cestou dostane.

Přednáška Ondřeje Neffa o Tolkienovi byla bezvadná, ostatně jako každý rok. Taktéž vystoupení Jaroslava Veise, Theodo-

ra Rotrekla, Karla Sýse i Pavla Weigla. Ale proč po skončené přednášce nevystoupil některý z pořadatelů, nepoděkoval přednášejícímu a neinformoval čekající dav o tom, co a v kolik bude následovat? Je pochopitelné, že při takových akcích dochází ke změnám, ale účastník by o nich měl být průběžně informován.

Uvítala jsem to, že mezi jednotlivými přednáškami vznikaly volné chvílky, kdy bylo možno využít k navázání kontaktů a debatě. Zdá se mi, že loni na toto nějak ve všeobecném shonu nebylo tolik času.

Výstavka materiálů o činnosti jednotlivých klubů byla taky zajímavým zpestřením. Možnost nahlédnout "do kuchyně" jiným klubům je vždy vítaná.

Oceněn byl také nápad představit veřejnosti vítěze minulých Parconů a autory z antologií Stalo se zítra a Návrat na planetu Zemi. Dost lidí si chtělo nechat tyto knížky podepsat. Proto určitě uvítali možnost zjistit, že tamten vysoký a silný je Švachouček a naopak ten malý a hubený je Hlavička.

Počasí nám sice letos nepřálo, ale nálada byla výborná. Skončil Parcon '86. AŤ ŽIJE PARCON '87!

Hana Pěchulová

Metodický informátor - vychází jako příloha LABYRINTU
Vydala OKPB - Klub literární fantastiky. Květen 1986.